

блатото като нѣкое уродливо островче, осакатена, съ единъ конь. Отъ дветѣ страни лежаха зеленитѣ полета, и лека пѣра се дигаше отъ тѣхъ. Бѣше тихо. Далечъ по другъ селски пѣтъ мърдаха двама-трима души. Въ небето пѣхехъ чучулиги. Отвреме навреме роякъ мушици бързо прелиташе, увисваше за минутка въ въздуха и наново се запиляваше на нѣкжде. Слънцето се бѣ дигнало доста. На една близка могила изкочи дрипаво козарче съ торба, спрѣ се и дълго гледа мълчаливо къмъ файтона. После пакъ така изведнѣжъ изчезна задъ баира.

Пѣтницитѣ, вече съвсемъ ядосани, току вадѣха часовници. Най-сетне, файтонджията се появи заедно съ единъ селянинъ, който водѣше чифтъ мършави волове. Човѣкътъ бѣше като волчетата си — дребенъ, изкривенъ отъ трудъ, и вървѣше съвсемъ неохотно. Тръгналъ бѣ по своя работа, а сега трѣбваше да губи време тука. Но файтонджията го бѣше заплашилъ че вози сѣдии и прокуроръ, и ще не ще, той остави колата наредъ пѣтъ и тръгна да помага. Впрегнаха воловетѣ отпредъ, нагизаха и двамата въ калъта и следъ нови